

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
PHILIPPE LÉGER
föredraget den 15 januari 2004¹

I — Inledning

enskild lidit till följd av börsaffärer med en del av den skadelidandes tillgångar, vilka överförts till en annan konventionsstat än den där han är bosatt.

1. Oberster Gerichtshof (högsta domstolen) (Österrike) har begärt att domstolen skall precisera omfattningen av konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område.²

2. Mer specifikt har den frågat huruvida uttrycket ”den ort där skadan inträffade” i den artikeln skall anses omfatta den skadelidandes hemvist, där denne har ”huvuddelen av sin förmögenhet”, och huruvida denne således har rätt att väcka talan om skadestånd vid domstol på den orten. Denna fråga har uppkommit inom ramen för en talan om ersättning för ekonomisk skada som en

3. I artikel 2 första stycket i Brysselkonventionen anges principen att ”talan mot den som har hemvist i en konventionsstat [skall] väckas vid domstol i den staten”.

4. Förutom denna allmänna behörighet föreskrivs i Brysselkonventionen en rad särskilda behörighetsregler, vilka gör det möjligt för käranden att väcka talan vid andra domstolar än den där svaranden har sin hemvist.

1 — Originalspråk: franska.

2 — (EGT L 299, 1972, s. 32; svensk utgåva C 15, 1997, s. 30). Konventionen i dess lydelse enligt konventionen av den 9 oktober 1978 om Konungariket Danmarks, Irlands och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands tillträde (EGT L 304, s. 1 och — i ändrad lydelse — s. 77; svensk utgåva, C 15, 1997, s. 14), enligt konventionen av den 25 oktober 1982 om Republiken Greklands tillträde (EGT L 388, s. 1; svensk utgåva, C 15, 1997, s. 26), enligt konventionen av den 26 maj 1989 om Konungariket Spaniens och Republiken Portugals tillträde (EGT L 285, s. 1; svensk utgåva, C 15, 1997, s. 43) och enligt konventionen av den 29 november 1996 om Republiken Österrikes, Republiken Finlands och Konungariket Sveriges tillträde (EGT C 15, 1997, s. 1). En konsoliderad version av konventionen i dess lydelse enligt de fyra anslutningsfördragen finns i EGT C 27, 1998, s. 1 (nedan kallad Brysselkonventionen).

5. Bland dessa särskilda behörighetsregler återfinns den som anges i artikel 5.3 i Brysselkonventionen, där det föreskrivs att talan avser skadestånd utanför avtalsförhållanden, vid domstolen i "den ort där skadan inträffade".

6. Det framgår av rättspraxis att när den ort där en handling har företagits, som kan medföra ett skadeståndsansvar utanför avtalsförhållanden, och den ort där denna handling orsakat en skada inte är desamma, skall uttrycket "den ort där skadan inträffade" i artikel 5.3 i Brysselkonventionen förstås så, att det syftar på både skadeorten och handlingsorten. Därav följer att sökanden kan välja mellan att väcka talan mot motparten vid domstol på någon av dessa orter³.

II — Bakgrund och målet vid den nationella domstolen

7. Rudolf Kronhofer, som har sin hemvist i Österrike, har väckt talan om skadestånd vid österrikisk domstol mot ett flertal personer med hemvist i Tyskland i egenskap av

företrädare och placeringsrådgivare för kapitalplaceringsföretaget Protectas Vermögensberatungs GmbH (nedan kallat Protectas), som även det har sin hemvist i Tyskland.

8. Rudolf Kronhofer har väckt talan för att få ersättning för den skada han uppgivit sig ha lidit till följd av att svarandena per telefon uppmanat honom att träffa ett avtal om köp av optioner utan att informera honom om de risker som en sådan affär är förknippad med.

9. Rudolf Kronhofer har därefter överfört 82 500 USD till ett placeringskonto hos Protectas i Tyskland. Det beloppet har investerats på finansmarknaden i London (Förenade kungariket) i köpoptioner med hög risk, kallade "call options". Till följd av denna transaktion har en del av det investerade kapitalet gått förlorat.

10. Rudolf Kronhofer har som ersättning för denna skada yrkat att österrikisk domstol skall förplikta svarandena att betala 31 521,26 USD till honom. Han har gjort gällande att österrikisk domstol är behörig enligt artikel 5.3 i Brysselkonventionen eftersom skadan inträffat i hans hemvist i Österrike.

³ — Dom av den 30 november 1976 i mål 21/76, *Mines de potasse d'Alsace* (REG 1976, s. 1735, punkterna 24 och 25; svensk specialutgåva, volym 3, s. 209).

11. Landesgericht Feldkirch (Österrike), som var första instans, förklarade sig inte vara behörig att pröva hans talan, eftersom den rörde ett avtal och inte en skadevållande handling. Artikel 5.3 i Brysselkonventionen var således inte tillämplig, och kunde därför inte grunda någon behörighet för österrikisk domstol. Rudolf Kronhofer överklagade detta beslut.

12. Oberlandesgericht Innsbruck (Österrike), till vilken domstol Rudolf Kronhofer överklagat, förklarade också den sig inte vara behörig att pröva talan, men av andra skäl. Den angav att talan grundas på en skadevållande handling, och att artikel 5.3 i Brysselkonventionen således var tillämplig. Den bestämmelsen medförde emellertid inte någon behörighet för österrikisk domstol, eftersom varken den ort där skadan uppkommit eller den ort där den skadevållande handlingen företagits återfinns i Österrike.

13. Den ort där den skadevållande handlingen företagits skall enligt Oberlandesgericht Innsbruck anses vara den ort där svaranden per telefon uppmanat Rudolf Kronhofer att ingå det avtal enligt vilket de omtvistade transaktionerna ägt rum, det vill säga i Tyskland. Den ort där skadan uppkommit skall också den anses ligga i Tyskland, där Rudolf Kronhofers placeringskonto öppnats, till vilket han har överfört de belopp

som sedan investerats, och på vilket de omtvistade förlusterna senare skett. Den bedömningen har enligt Oberlandesgericht Innsbruck inte påverkats av att Rudolf Kronhofers ekonomiska skada slutligen återspeglats i dennes samlade förmögenhet "i dess helhet".

14. Rudolf Kronhofer överklagade beslutet till Oberster Gerichtshof, som inledningsvis angivit att det, såsom Rudolf Kronhofer har uppgivit, aldrig funnits någon avtalsrelation mellan parterna i målet och att talan grundas på en skadevållande handling och inte ett avtal.⁴

15. Efter detta konstaterande har Oberster Gerichtshof prövat sin behörighet mot bakgrund av domstolens praxis angående uttrycket "den ort där skadan inträffade" i artikel 5.3 i Brysselkonventionen.

16. Angående den ort där den skadevållande handlingen företagits har Oberster Gericht-

4 — Detta har bekräftats vid förhandlingen. Det var endast med Protectas som Rudolf Kronhofer hade träffat avtal. Rudolf Kronhofer har angivit att han inte fört talan mot Protectas avseende företagets förpliktelser enligt avtalet (tillsammans med en eventuell informations- eller upplysningskyldighet), eftersom det bolaget gått i konkurs.

shof anfört att den åberopade skadan inte, såsom Rudolf Kronhofer har påstått, utgörs av det faktum att han i Österrike beslutat att överföra visst kapital till ett placeringskonto i Tyskland, utan av det faktum att dessa medel i strid med vad som uppgivits per telefon har investerats av det tyska kapitalplaceringsbolaget i högriskoptioner, vilket medfört en ekonomisk förlust för Rudolf Kronhofer.

är den ort där den skadelidande har sin hemvist eller normalt är bosatt, kan vara utgångspunkt för bedömningen var skadan uppkommit.

III — Tolkningsfrågan

17. Oberster Gerichtshof har, beträffande den ort där skadan uppkommit, anfört att domstolens praxis på detta område, som grundas på skillnaden mellan omedelbara skador och följdskador, inte kan överföras på förevarande mål⁵. Den särskilda situationen i förevarande mål, vilken Rudolf Kronhofer har hänvisat till, är att den förlust av en del av hans förmögenhet som inträffat i en annan konventionsstat än den där han har sin hemvist samtidigt och i samma utsträckning återspeglats i hans totala förmögenhet, och att det således inträffat samtida och identiska skador, och inte någon följdskada eller några på varandra följande skador.

19. Oberster Gerichtshof har således beslutat att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfråga till domstolen för förhandsavgörande:

”Skall uttrycket ’den ort där skadan inträffade’ i artikel 5.3 i 1968 års konvention om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område, som undertecknades i Bryssel den 27 september 1968 (Brysselkonventionen), tolkas så att den i fall av ren förmögenhetsskada, som uppkommit vid den skadelidandes placering av en del av sin förmögenhet, även omfattar den ort där den skadelidande har sin hemvist, om kapitalplaceringen har skett i en annan medlemsstat?”

18. Oberster Gerichtshof har mot denna bakgrund ifrågasatt huruvida den ort där ”huvuddelen av förmögenheten” finns, vilken

IV — Bedömning

5 — Oberster Gerichtshof har hänvisat till dom av den 11 januari 1990 i mål C-220/88 i mål Dumez France och Tracoba (REG 1990, s. I-49), av den 7 mars 1995 i mål C-68/93, Schevill m.fl. (REG 1995, s. I-415), och av den 19 september 1995 i mål C-364/93, Marinari (REG 1995, s. I-2719).

20. Oberster Gerichtshof har ställt denna fråga för att få klarhet i huruvida artikel 5.3 i Brysselkonventionen skall tolkas så, att

uttrycket "den ort där skadan inträffade" kan omfatta karendens hemvist, där denne har "huvuddelen av sin förmögenhet", när denne har lidit en ekonomisk skada som påverkar hela dennes förmögenhet genom en förlust av vissa delar av denna förmögenhet som denne lidit i en annan konventionsstat.

21. Denna fråga skall enligt min mening besvaras nekande. En talan som endast avser "skadestånd utanför avtalsförhållanden", i den mening som avses i artikel 5.3 i Brysselkonventionen,⁶ kan inte endast av denna anledning föras vid domstol där karenden har sin hemvist.

22. Min bedömning grundas på tre typer av skäl, nämligen Brysselkonventionens allmänna uppbyggnad, intresset av en god rättskipning och ett ändamålsenligt förfarande, och nödvändigheten av att ange bestämda och förutsägbara behörighetsregler.

6 — Situationen i målet vid den nationella domstolen är i detta avseende mindre komplicerad än den som prövades av domstolen i dom av den 27 september 1988 i mål 189/87, Kalfelis (REG 1988, s. 5565; svensk specialutgåva, volym 9, s. 729), som rörde en talan om skadestånd såväl på grund av "avtal" som "utanför avtalsförhållanden". Domstolen fastslog där att en domstol som i enlighet med artikel 5.3 i Brysselkonventionen är behörig att pröva en talan i den del denna grundas på utomobligatoriskt skadeståndsansvar är inte behörig att pröva ifrågavarande talan i den del den inte grundas på ett sådant ansvar.

23. När det gäller Brysselkonventionens allmänna uppbyggnad grundas det system av behörighetsregler som inrättats genom denna på den allmänna principen att talan får väckas vid domstol i den konventionsstat där svaranden har sin hemvist (artikel 2 första stycket i Brysselkonventionen).

24. Såsom domstolen slagit fast i domen i det ovannämnda målet *Dumez France och Tracoba* "ger konventionen uttryck för en ovilja att tillerkänna domstolen på karendens ort behörighet genom att i artikel 3 andra stycket utesluta tillämpning av nationella regler som föreskriver sådana behörighetsförelägganden i förhållande till svarande som har hemvist i en konventionsstat".⁷

25. Det är endast i undantagsfall och under vissa särskilda förhållanden som det i Brysselkonventionen, närmare bestämt i artiklarna 14, 5.2 och 8.2, uttryckligen medgivits behörighet för domstolarna i den konventionsstat där karenden har sin hemvist, det vill säga *forum actoris*. Dessa bestämmelser har införts för att skydda konsumenter och försäkringstagare, som anses vara ekonomiskt svagare och mindre juridiskt erfarna

7 — Punkt 16.

än sina professionella motparter, eller införts till skydd för underhållsberättigades behov.⁸

26. I avsaknad av uttryckligt stöd i Brysselkonventionen är domstolarna i den konventionsstat där käranden har sin hemvist inte behöriga, i synnerhet inte med stöd av artikel 5.3 i konventionen.⁹

27. Det är nämligen endast med avsteg från den allmänna principen om behörighet för domstolarna i den konventionsstat där svaranden har sin hemvist som det i avdelning II avsnitt 2 i Brysselkonventionen föreskrivs vissa särskilda behörighetsregler som käranden kan välja. Bland dessa särskilda behörighetsregler återfinns den i artikel 5.3 i konventionen.

28. Artikel 5.3 i Brysselkonventionen skall således tolkas restriktivt,¹⁰ detta ”för att inte den allmänna principen i artikel 2 första stycket i konventionen — att domstolarna i den konventionsstat inom vars territorium

svaranden har hemvist är behöriga — skall bli meningslös och för att inte, förutom i fall som är uttryckligen föreskrivna, ... den valmöjlighet som erbjuds sökanden [således inte skall] utsträckas längre än till de särskilda omständigheter som motiverar den”.¹¹ Såsom domstolen slagit fast skall en sådan tolkning av artikel 5.3 i Brysselkonventionen ske med beaktande av intresset av en god rättskipning och ett ändamålsenligt förfarande.

29. När det gäller intresset av en god rättskipning och ett ändamålsenligt förfarande bygger de särskilda behörighetsreglerna i avdelning II avsnitt 2 i Brysselkonventionen, bland vilka artikel 5.3 återfinns, på att det finns en nära anknytning mellan en tvist och andra domstolar än den i den ort där svaranden har sin hemvist, vilken motiverar att dessa domstolar tillerkänns behörighet för att uppnå god rättskipning och ett ändamålsenligt förfarande.¹²

30. Domstolen har i domen i det ovan nämnda målet Mines de potasse d’Alsace slagit fast att när den ort där en skade-

8 — Angående bestämmelserna till stöd för konsumenter, se särskilt dom av den 11 juli 2002 i mål C-96/00, Gabriel (REG 2002, s. I-6367, punkt 39).

9 — Se, för ett motsvarande synsätt, domarna i de ovan nämnda målen Dumez France och Tracoba, punkt 19, och Marinari, punkt 13, samt dom av den 27 oktober 1998 i mål C-51/97, Réunion européenne m.fl. (REG 1998, s. I-6511, punkt 29).

10 — Se, för ett motsvarande synsätt, domen i det ovan nämnda målet Kalfelis, punkt 19.

11 — Se, för ett motsvarande synsätt, domarna i de ovan nämnda målen Marinari, punkt 13, och Réunion européenne m.fl., punkt 29.

12 — Se domarna i de ovan nämnda målen Dumez France och Tracoba, punkt 17, Mines de potasse d’Alsace, punkterna 10 och 11, Schevill m.fl., punkt 19, Marinari, punkt 10, och Réunion européenne m.fl., punkt 27.

vållande handling har företagits och den ort där denna handling orsakat en skada inte är desamma skall uttrycket "den ort där skadan inträffade" i artikel 5.3 i Brysselkonventionen tolkas så att det omfattar både skadeorten och handlingsorten.¹³

31. Denna rättspraxis grundas på just intresset av en god rättskipning och ett ändamålsenligt förfarande.

32. Domstolen har nämligen konstaterat att skadeståndsansvar utanför avtalsförhållanden endast kan komma i fråga om det kan fastställas ett orsakssamband mellan skadan och den handling som ligger till grund för skadan.¹⁴ Med hänsyn till det nära sambandet mellan de olika faktorerna vid all skadeståndsskyldighet, bör inte företräde ges åt något av dessa anknytningsfaktum med uteslutande av andra, eftersom de var för sig efter omständigheterna kan vara särskilt betydelsefulla från bevis- och processföringspunkt.¹⁵

13 — Det målet rörde en gränsöverskridande förorening av vattnet i floden Rhen genom utsläpp i den franska delen av floden av saltavfall, vilket medförde skada för ett handelsträdgårdsföretag i Nederländerna.

14 — *Ibidem*, punkt 16.

15 — *Ibidem*, punkt 17, mot bakgrund av vad som anges i punkt 15.

33. Uttrycket "den ort där skadan inträffade" i artikel 5.3 i Brysselkonventionen skall alltså tolkas så, att det ger sökanden frihet att väcka talan antingen på skadeorten eller på handlingsorten.¹⁶

34. Domstolens grund för detta har endast varit nödvändigheten av att säkerställa behörigheten för de domstolar som objektivt är mest lämpade att bedöma huruvida förutsättningarna för skadeståndsskyldighet är uppfyllda i det enskilda fallet. Den har med andra ord inte velat förbehålla den som drabbats av en skada privilegiet att välja domstol på samma sätt som enligt artiklarna 5.2, 8.2 och 14 i Brysselkonventionen.

35. Domen i det ovannämnda målet *Mines de potasse d'Alsace* innebär således inte något stöd för att i mål rörande skadestånd utanför avtalsförhållanden tillämpa *forum actoris*, även om det är möjligt att de kriterier som slagits fast i den domen, det vill säga skadeorten eller handlingsorten, i vissa fall sammanfaller med den skadelidandes hemvist.

16 — *Ibidem*, punkt 19.

36. Denna bedömning bekräftas i domen i det ovannämnda målet *Marinari*. Domstolen slog där fast att, med hänsyn till intresset av en god rättskipning och ett ändamålsenligt förfarande, begreppet ”den ort där skadan inträffade” i artikel 5.3 i Brysselkonventionen ”inte [skall] tolkas [så] att det skulle omfatta varje ort där man kan märka de skadliga följderna av en omständighet som redan har förorsakat en skada som faktiskt har uppkommit på en annan ort”.¹⁷

37. Domstolen har således slagit fast att ”detta begrepp [inte skall] tolkas så att det omfattar den ort där den som drabbats påstår att han lidit en förmögenhetsskada som en följd av en omedelbar skada, vilken har uppkommit och drabbat denne i en annan konventionsstat, såsom är fallet i målet inför den nationella domstolen”.¹⁸

38. För att bättre förstå domen i det ovannämnda målet *Marinari* skall det påpekas att det målet gällde en enskild kärende som var bosatt i Italien och hade väckt talan mot *Lloyd's Bank* med hemvist i London, vars anställda hade orsakat att de orderskuldebrev som denne deponerat hos banken beslagtogs till följd av tveksamheter rörande

skuldebrevens ursprung, och att denne gripits på brittiskt territorium. Käranden yrkade dels ersättning för skuldebrevens värde, dels ersättning för den skada han lidit till följd av att han gripits, att ett flertal avtal brutits och att hans anseende skadats.

39. Såsom generaladvokat Darmon framhållit i förslaget till avgörande inför domen i det ovannämnda målet *Marinari* rörde det sig om en situation där såväl den skadegörande handlingen (nämligen det handlingssätt som läggs de anställda vid banken till last) som den omedelbara skadan (beslag av skuldebrev och frihetsberövande) uppkommit i en enda stat (Förenade kungariket) och där dessa omedelbara skador medfört en minskning av den skadelidandes förmögenhet (till följd av att ett flertal avtal brutits) i en annan medlemsstat (Italien).¹⁹

40. Denna situation är således inte densamma som den som prövades av domstolen i domen i det ovannämnda målet *Mines de potasse d'Alsace*, där den skadevällande handlingen företagits i en annan stat än den där skadan uppkommit, och där det således var nödvändigt att tillerkänna en möjlig behörighet för att inte utesluta något av dessa anknytningsfaktum, som är väsentliga för bedömningen av frågan om skadeståndsskyldighet.

17 — Punkt 14 (upprepad i domen i det ovannämnda målet *Réunion européenne m.fl.*, punkt 30).

18 — *Ibidem*, punkt 15.

19 — Punkterna 26 och 27.

41. Med andra ord var den enda omständighet som åberopats till stöd för att italiensk domstol skulle vara behörig i stället för brittisk att den skadelidande i Italien drabbats av en ekonomisk följdskada till en omedelbar skada som inträffat i Förenade kungariket. Detta anknytningsfaktum har inte ansetts vara tillräckligt för att medföra behörighet för italiensk domstol.

42. Detta avgörande är förenligt med domen i det ovannämnda målet *Dumez France och Tracoba*.

43. Det målet gällde nämligen en skada som påstods ha uppkommit till följd av skador som lidits av andra juridiska personer, vilka utsatts för en direkt skada som uppkommit på en annan ort än den där följdskadan därefter har uppkommit.

44. Domstolen slog där fast att "uttrycket 'den ort där skadan inträffat' i artikel 5.3 i Brysselkonventionen ... endast omfattar den ort där den skadeståndsgrundande handlingen medfört omedelbar skada för den

omedelbart skadelidande".²⁰ Dessa bestämmelser i Brysselkonventionen skall således inte tolkas så att "det är tillåtet för en kärke som påstår sig ha lidit en skada till följd av en skada som andra personer har lidit, vilka direkt har drabbats av skada, att väcka talan mot skadevällaren vid domstolen på den ort där han själv konstaterat skadan på sin förmögenhet".²¹

45. Såsom Zeki Karan, den österrikiska regeringen och Europeiska gemenskapernas kommission har framhållit gör sig vad som slagits fast i domarna i de ovannämnda målen *Dumez France och Tracoba* samt *Marinari*, angående indirekta förmögenhets-skador som inträffat till följd av en direkt skada som uppkommit i en annan konventionsstat, i än högre grad gällande för en förmögenhets-skada som uppkommer samtidigt och till följd av samma omständigheter i en annan konventionsstat än den där den uppkommit för samma skadelidande.

46. Det föreligger nämligen i ett sådant fall inte någon anledning att tillerkänna behörighet för domstolar i en annan medlemsstat än den där den skadevällande handlingen företagits och där skadan uppkommit, det vill

20 — Domen i det ovannämnda målet *Dumez France och Tracoba*, punkt 20.

21 — *Ibidem* punkt 22.

såga samtliga anknytningsfaktum som är av betydelse för prövningen av skadeståndsskyldigheten. En sådan behörighet skulle inte vara motiverad av några sakliga skäl ur bevis- och processförings synpunkt, utan skulle endast göra det möjligt för käranden att erhålla mer omfattande valmöjligheter än vad som motiveras av situationen.

47. När det för det tredje gäller nödvändigheten av att ange bestämda och förutsägbara behörighetsregler, är detta enligt domstolens fasta praxis ett grundläggande syfte med Brysselkonventionen.²²

48. Att tillerkänna behörighet till domstol på den ort där käranden har "huvuddelen av sin förmögenhet" skulle uppenbart strida mot detta grundläggande syfte.

49. Såsom kommissionen har uppgivit torde ett tillerkännande av behörighet på den ort där käranden har sin hemvist eller har "huvuddelen av sin förmögenhet" medföra

22 — Se, för ett motsvarande synsätt, dom av den 8 mars 1982 i mål 38/81, Effer (REG 1982, s. 825, punkt 6), av den 15 januari 1985 i mål 241/83, Röslér (REG 1985, s. 99, punkt 23), av den 17 juni 1992 i mål C-26/91, Handte (REG 1992, s. I-3967, punkterna 18 och 19, svensk specialutgåva, volym 12, s. 137), av den 13 juli 1993 i mål C-125/92, Mulox IBC (REG 1993, s. I-4075, punkt 11, svensk specialutgåva, volym 14, s. 285), domen i det ovan nämnda målet Marinari, punkt 19, dom av den 3 juli 1997 i mål C-269/95, Benincasa (REG 1997, s. I-3767, punkt 29), och domen i det ovan nämnda målet Réunion européenne m.fl., punkterna 34 och 36.

allvarliga problem, för det fall de skulle visas, eftersom de inte nödvändigtvis sammanfaller i vare sig rättsligt eller faktiskt hänseende.

50. Ett sådant anknytningsfaktum uppfyller således heller inte kravet på förutsägbarhet, i synnerhet som hemvist och den ort där käranden har "huvuddelen av sin förmögenhet" skulle kunna väljas efter kärandens önskemål.²³ Det kan inte uteslutas att ett sådant system skulle uppmuntra till forum shopping till följd av att en skadelidande skulle ges möjlighet att välja eller förändra sin hemvist eller den ort där han har "huvuddelen av sin förmögenhet" och därmed avgöra vilken domstol som skall vara behörig.

51. Den nationella domstolens fråga skall således besvaras så, att artikel 5.3 i Brysselkonventionen inte skall tolkas så, att uttrycket "den ort där skadan inträffade" kan omfatta kärandens hemvist, där denne har "huvuddelen av sin förmögenhet", när denne har lidit en ekonomisk skada som påverkar hela dennes förmögenhet genom en förlust av vissa delar av denna förmögenhet som denne lidit i en annan konventionsstat.

23 — Se, för ett motsvarande synsätt, domarna i de ovan nämnda målen Dumez France och Tracoba, punkt 19, och Réunion européenne m.fl., punkt 34.

V — Förslag till avgörande

52. Mot denna bakgrund föreslår jag att domstolen besvarar den fråga som Oberster Gerichtshof ställt på följande sätt:

Artikel 5.3 i konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område i dess lydelse enligt konventionen av den 9 oktober 1978 om Konungariket Danmarks, Irlands och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands tillträde, enligt konventionen av den 25 oktober 1982 om Republiken Greklands tillträde, enligt konventionen av den 26 maj 1989 om Konungariket Spaniens och Republiken Portugals tillträde, och enligt konventionen av den 29 november 1996 om Republiken Österrikes, Republiken Finlands och Konungariket Sveriges tillträde skall inte tolkas så, att uttrycket "den ort där skadan inträffade" kan omfatta kärandens hemvist, där denne har "huvuddelen av sin förmögenhet", när denne har lidit en ekonomisk skada som påverkar hela dennes förmögenhet genom en förlust av vissa delar av denna förmögenhet som denne lidit i en annan konventionsstat.